

ΠΑΝΔΩΡΑ.

15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, 1851.

ΤΟΜΟΣ Ε΄.

ΦΥΛΛ. 112.

ΤΟ ΣΥΝΕΛΡΙΟΝ ΤΩΝ ΦΩΚΩΝ.

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Παύλου Φεβά, I.

—ο—

Ὅταν, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ὄχυρῶμάτων τῆς Μακλοδίουπόλεως (Σαίν-Μάλο), παρατηρήσῃς τὴν πλατεῖαν ἀμμώδη ταινίαν ἣτις τέλνει κανονικῶς καὶ ἐπιχαρίτως, ἐνταῦθα μὲν τῇ ἀφρώδῃ στεράνῃ τοῦ ὠκεανοῦ, ἐκεῖ δὲ τὴν ὠχρὰν γλῶσσαν τῶν Μιέλων, (*) τὸ βλέμμα σου προσηλώνεται εἰς σιωρὸν ἀποκερήμων θράγων, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦντες ἀκρωτήριον, προχωροῦσιν ἀποτόμως εἰς τὴν θάλασσαν. Τὸ φρούριον Ροθενέφ εἶναι ἐκτισμένον, ὡς φωλεὰ ἀετοῦ, εἰς τὴν ἀπωτέραν ἀκρὰν τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου. Ἡ τοποθεσία του εἶναι τοιαύτη, ὅστε ὅταν τὸ ἴδῃ τις πλαγίως, ὀλίγον μακρόθεν, νομίζει ὅτι τὰ προτειχίσματά του εἰσέρχονται τοῦ χεῖλους τῆς θαλάσσης, καὶ ὑποστηρίζο-

μεν ἀπὸ ἄγνωστον δύναμιν, κρέμονται ἄνωθεν τοῦ βαράθρου, τὸ ὁποῖον μικᾶται νυχθημερόν. Τὸ ἀντικρὺ τὴν πόλιν μέρος τοῦ ἀκρωτηρίου, εἶχον τῆς εὐθείας γραμμῆς, σχηματίζει εἶδος τι μεγάλου ἀνεστραμμένου ποδὸς, οὗτινος ἐκάστη βαθμὶς ὁμοιάζει ἀνωμαλίαν βράχου, ἢ ἐσχὴν περιέρχως κοπεῖσαν ἐπὶ τοῦ λίθου. Ἡ γιγάντειος αὕτη κλίμαξ, τὴν ὁποίαν κανὲν ἀνθρώπινον ὄν δὲν ἐτόλμητέ ποτε βεβαίως νὰ καταβῇ, ἔχει τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς ἐπὶ τῆς παραλίας, πλήρους ὑφάλων ἀποτόμων καὶ ὀδοντωτῶν πρὸς τὰς ἀκρας. Τὸ ἄλλο μέρος, τὸ ὁποῖον εἶχει τοῦ μικροῦ λιμένος Ροθενέφ, φθάει δὲ ἀκλιτύς βατῆς μὲν, ἀλλ' ἐτι ἀπαταμωτέρας μέχρι τῆ ὁχθῆς. Μ' ὅλην δὲ τὴν γειτνίασίν του μετὰ τὴν πόλιν καὶ τὸ πολυάνθρωπον χωρίον Παρμε, ὅλη ἡ κλιτύς αὕτη, εἰς τὸ βορειοανατολικὸν μέρος τοῦ ἀκρωτηρίου, ὁμοιάζει ἀληθῆ ἐρημίαν. Ἡ ἀγρία καὶ ἐρημικὴ αὐτοῦ θέα, ὁ ἀδιακόπως συρίζων μανιώδης θαλάσσιος ἄνεμος, τρομάζουσι τοὺς ὁδοιπόρους καὶ, ἂν ἐξαιρέτως, τελωνικὸν τινα ὑπάλληλον, οὗτινος τὸ πράτινον ἐνδυμα συγγέεται μετὰ τὸ ἀμαυρὸν καὶ σκιερὸν χρῶμα τῶν φυκίων τῶν θράγων, ἢ κυνηγὸν τινα διώκοντα μετ' ἐπιμονῆς ἱπταμένους ἰσότηας, οὐδεὶς

(*) Ἀμμοῖδης βουνά, κακλὺμμία ἀπὸ παχὺν χόρτον, εὐρισκόμενα παρὰ τὸν αὐλάκα τῆς Μακλοδίουπόλεως.

ἀνθρώπινος ποὺς ἔρχεται ποτὲ νὰ πατήσῃ τὸ ἐμ-
προσθεν τῶν ὀχυρωμάτων τοῦ φρουρίου ἑδάρος.

Κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ χειμῶνος, ὁ ἀνεμὸς εἶναι
τόσῳ ὀρμητικὸς καὶ συνεχής, ὥστε καὶ τὸ νὰ συλ-
λογισθῇ τις νὰ κτίσῃ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀνθρώπινην
κατοικίαν, θέλει προκαλέσῃ δικαίως ἐπικρίσεις.

Πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1793, πτωχὸς τις ἁ-
λιεύς, Μαλεσκῶτ ὀνομαζόμενος, εἶχεν οἰκοδομήσει,
ὡς κατοικίαν του, εἰς τὸ μέσον τῆς κλιτύος πενι-
χρὰν τινα καλύβην ἐκ σανίδων. Ὁ Ἰωάννης Πέτρος
Μαλεσκῶτ ἦτο ἀρχιεὺς ἐργάτης, ἔργον ἔχων νὰ ἐπι-
σκευάσῃ τὰ ἐν τῷ λιμένι προσορμούντα πλοῖα. Ῥω-
μαλέος δὲ καὶ ἐπιτηδειότατος, ἐδύνατο νὰ ζῇ ἐν ἀ-
νέσει διὰ τῆς ἐργασίας του, ἂν ἡ κτηνώδης κατή-
φεια καὶ ὁ αὐθάδης χαρακτὴρ του δὲν τῷ ἐκλείον
ἀλληλοδιαδόχως τὰς θύρας ὅλων τῶν ναυπηγείων.

Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀποπομπῆς ταύτης, καὶ ἐν
ἐλλείψει καλλητέρου ἐπαγγέλματος, ἀπεφάσισε νὰ γί-
νῃ ἁλιεύς. Ἀλλ' ἡ ἁλιεία εἶναι προσωρὶ ἢ καὶ ἀνε-
παρκὴς πρὸς τὸ ζῆν τέχνη, ὅταν, ὡς ὁ Μαλεσκῶτ
πρὸ πάντων, στερεῖται τις τῶν ἀναγκασιωτέων ἐργα-
λείων, καὶ ἔχῃ οἰκογένειαν νὰ τρέφῃ. Παρήλθε λοι-
πὸν ὁλόκληρος μὴν, ἀφότου ὁ ἄρτος ἔλειπε συχνό-
τατα ἀπὸ τῆς καλύβης τοῦ ἁλιέως. Ὁ Μαλεσκῶτ
ὑπέφερε πείναν, καὶ γενόμενος διὰ τοῦτο ἐπὶ κτη-
νωδέστερος, ἐκακομεταχειρίζετο ἀσπλάγχχνως τὴν
ἀσθενοῦσαν γυναῖκα καὶ τὴν θυγατέρα του, πτωχὸν
δεκαετὲς κοράσιον, τὸ ὁποῖον ἔτρεχε δι' ὅλης τῆς
ἡμέρας ἠρίγυμνον εἰς τοὺς βράχους.

Ἀλλὰ καὶ δὲν ἠδύνατό τις νὰ κρίνῃ αὐτὸν ἐκ
τῶν λυπηρῶν αὐτῶν σκηνῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου
του. Ποτὲ τὸ παραμικρὸν παράπονον δὲν ἐξῆλθεν
ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Ἠδύνης· τὸ δυστυχὲς πλάσμα
ἐνισχυόμενον ἀπὸ τὴν ἐλπίδα καλλητέρας ζωῆς, κα-
τέπινε μεθ' ὑπομονῆς τὰς πικρίας, καὶ ἐδίδασκεν εἰς
τὴν θυγατέρα τῆς προμότητος καὶ καρτερίαν.
Ἡ γενναία αὕτη σιωπὴ, ἐννομένη μετὰ καλὰς τινὰς
πράξεις· διαλαμπούσας ἐκ διαλειμμάτων εἰς τὸν βίον
τοῦ Μαλεσκῶτ, τῷ περιεποιεῖ ὑπόληψιν τινα. Ἐν-
θυμαῖντο ὅτι, ἐπιτηδείως κολυμβητῆς ὢν, δυνάμε-
νος νὰ διαμενῇ εἰς τὸ ὕδωρ ἡμίσειαν ἡμέραν, ἔπωσε
πολλάκις δι' ἀνθραγαλιημάτων· τόλμης καὶ ἐπιτη-
δειότητητος, πολλοὺς δυστυχεῖς πνιγμένους. Καὶ
ὅμως ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι συνάδελφοί του τὸν παρίστα-
νον ἐκ συμφώνου περιφιλοῦντον καὶ πλεονέκτην. Ἐ-
στίον ἐμφαντικῶς τὴν κεφαλὴν ὅσαςκις ἀνέφερέτις ἐμ-
προσθεν τῶν δι' αὐτόν· ὅσαςκις δὲ ἤκουόν τινα ἐπαι-
νοῦντα τὴν ἀτρόμητον φιλανθρωπίαν τοῦ ἁλιέως, ἔλε-
γον ὅτι εἰς τὴν διαγωγὴν του ἐνυπῆρχεν ἐπίδειξις
μᾶλλον καὶ ἀπληστία, ἢ ἀληθῆς συμπάθεια.

— Ἐκεῖνος ὅστις κινδυνεύει νὰ πνιγῇ πληρώνει
καὶ πληρώνει καλὰ, ἔλεγον καὶ ἔπειτα βλέπεις με-
ρικὸς νὰ κτυποῦν τὰς χεῖρας καὶ νὰ φωνάζουν εἰς
τὸ παράλιον· Εὐγε! Εὐγε! Βάλετον καμμίαν σκο-
τενὴν νύκτα μίαν βολὴν τουφεκίου μακρὰν κανενὸς
δυστυχοῦς πνιγμένου, καὶ ἂς μὴν εἶναι ἐκεῖ κανεὶς
διὰ νὰ τὸν ἰδῇ ἢ νὰ τὸν πληρώσῃ, καὶ τότε...

Ἰδοὺ, τῶντι τί συνέβη εἰς ψυχρὰν τινα καὶ ὀμι-

χλώδη νύκτα τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ 1793 ἔτους.

Πρὸ τριῶν ὥρων ὁ Μαλεσκῶτ ἐκοιμάτο, ὁπότε
ἀνθρώπος τις ἔκρουσε σφοδρῶς τὴν θύραν τῆς καλύ-
βης του· ὁ ἁλιεύς ἀνεπήδησεν ἀμέσως ἐκ τῆς κλίνης
του. Νομίζων δὲ ὅτι ὁ κρούων ἦτο ἐπαίτης κα-
ταληφθεὶς ἀπὸ τὴν νύκτα, εἶπεν εἰς τὴν γυναῖκά του
νὰ μὴν ἀνοίξῃ, καὶ ἐπλαγίσσετο πάλιν ἡρῶως.

Ἀλλ' οἱ κτύποι ἐδιπλασιάσθησαν, ὁ δὲ ἁλιεύς ἠγέρ-
θη, καὶ μυκώμενος ὡς ἄνθρωπος ἀπηνθημένος ἀπὸ τὸν
πόλεμον, ἤρπασε τὴν ῥάβδον του, καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν.

— Γρήγορα! Μαλεσκῶτ, γρήγορα, διὰ τὸν Θεόν!
ἀνέκραξεν ὁ εἰσελθὼν ὅστις ἦτον ὁ τελωνικὸς φύλαξ,
τοῦ ὁποῖου ἡ σκοπιὰ ἐκρύπτετο μεταξὺ δύο μεγά-
λων σπιλάδιων βήματά τινα μακρὰν τῆς καλύβης
τοῦ ἁλιέως· ἄνθρωποι πνίγονται ἐδῶ κάτω, ἡ λέμ-
βος τοῦ τελωνείου εἶναι ἀραγμένη, καὶ κανεὶς ἀπὸ
ἡμᾶς δὲν γνωρίζει νὰ κολυμβήσῃ καλὰ... Κάμε
γρήγορα! πάρε τὸ σχοινὶ σου, καὶ εἰς τὴν θάλασσαν!

Ἡ θάλασσα ἦτο τρίκυμιώδης τὴν νύκτα ἐκείνην·
αἱ σανίδες τῆς πενιχρᾶς καλύβης ἔτρζον καὶ συνε-
κρούοντο, ὡς τὰ μετὰ τὸ φθινόπωρον ξηραίνόμενα
φύλλα εἰς τοὺς κλάδους τῶν δένδρων· ὁ Μαλεσκῶτ,
γυμνὸς σχεδὸν ἐρρίγας εἰς τὸ κατώφλιον τῆς καλύβης
καὶ δὲν ἐπρόφερε λέξιν.

— Ἐλα, ὁ καιρὸς περνᾷ, Μαλεσκῶτ, ἐξηκολού-
γητε λέγων ὁ φύλαξ· ἔχασα, διὰ νὰ τρέξω εἰς τὸ
φρούριον, ἀρκετὴν ὥραν, τὴν ὁποίαν ἤμην πρόθυ-
μος νὰ ἐξαγοράσω μετὰ τὸν ἐτήσιον μισθόν μου... Αἱ
τελευταῖαι κραυγαὶ τῶν πνιγόμενων ἦσαν ἀσθενεῖς,
σπαρακτικαὶ· κάμε, Μαλεσκῶτ, κάμε διὰ τὸ ὄνομα
τοῦ Θεοῦ!

Καὶ πάλιν ὁ ἁλιεύς δὲν ἀπεκρίθη. Ἀλλὰ τέλος
πάντων,

— Κάμε, κάμε, μάλιστα! εἶπε μετὰ φωνὴν βάρ-
δαρον, καὶ τραχεῖαν· καὶ τί διάβολον λοιπὸν, κά-
μουν αὐτοὶ οἱ ὑπάλληλοι τῶν ἁλικῶν εἰς τὸ παρά-
λιον; σωρὸς ἀφλίων οἱ ὅποιοι εἶναι καλοὶ διὰ νὰ
τυραννοῦν μόνον τοὺς πτωχοὺς, καὶ φοβοῦνται τὸ
νερὸν ὡς λυσσασμένοι σκύλοι! Ἐσῶσαν ποτὲ κανένα
οἱ ὑπάλληλοι τοῦ τελωνείου; Ὁχι! καὶ ἐντοσαύτω
καθ' ἐβδομάδα σουφρώνουν τὸν μισθὸν των, τρώ-
γουν καὶ πίνουν! Καὶ ὁ Μαλεσκῶτ, ὁ δυστυχὴς Μα-
λεσκῶτ, ἀπολήσκει τῆς πείνας! Καλὴν νύκτα, σύν-
τεκεν Σολέηλ, καλὴν νύκτα! Βάλλω τὴν γυναῖκά μου
καὶ ψάλλει τὸ ἄμωμαι ἐν ὁδῷ δι' αὐτοὺς οἱ ὅποιοι
θα πίνουν τὸ μέγα ποτήριον οὔτε περισσύτερον οὔτε
ὀλιγώτερον ἢ πορῶ νὰ κάμω εἰς ταιαύτην νύκτα!

Ὁ τελωνικὸς φύλαξ ὀλίγον ἐπρόσεξεν εἰς τὰς κατ'
αὐτοῦ ἀπαγγελθείσας ὑπὸ τοῦ ἁλιέως κατηγορίας·
ἀλλ' ὅτε ἤκουσε τοὺς τελευταίους λόγους, ἠγανά-
κτησε.

— Θὰ ἀφῆτης λοιπὸν νὰ χαθοῦν ἐκεῖνοι οἱ τα-
λαίπωροι ἄνθρωποι, ἐνῶ σὲ εἶναι τόσον εὐκόλον νὰ
τοὺς σώσῃς! ἡ τελευταία κραυγὴ τὴν ὁποίαν ἤκουσα
μόλις ἤρχετο μιστὴν λεύγαν μακρὰν ἀπὸ τὸ πέλα-
γος. Ἐλα, ἔλα, Μαλεσκῶτ, εἶναι παιγνιδάκι αὐτὸ
διὰ σέ, ὁ ὅποιος καλλήτερον εἶσαι συνειδημένος εἰς
τὸ νερὸν παρὰ εἰς τὴν ξηρὰν.

Ἄλλ' ὁ ἄλιεύς ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἐκλείπει ὀρμητικῶς τὸ σκοληκόβρωτον φύλλον τοῦ παραθύρου τοῦ ὑπερ ἐχρησίμευεν ἀντὶ βύρας εἰς τὴν καλύψην.

Ὁ φύλαξ ἔμεινεν ἀκίνητος εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ἀπλὸς στρατιώτης ζῶν μὲ τὸν μισθὸν του· ἀλλ' αἱ κραυγαὶ τῶν πνιγμένων δυστυχῶν κατεσπάρασαν τὴν καρδίαν του. Ἐκρούσε λοιπὸν ἐκ ἑαυτοῦ.

— Μαλεσκώτ! ἀνέκραξε διὰ τῶν ὀπῶν τῶν σκηνῶν· μὲ βλέπεις, ὅτι εἶμαι πτωχὸς ἄνθρωπος, ἀπαράλλακτος ὡς σὲ ἐντοσούτω, ἂν ζήτησ' πληρωμὴν, μὴν ἀρνηθῇς τὴν βοήθειάν σου· δεκάσακτὼ λίρας ἔχεις, ἂν φέρῃς ἓνα ἄνθρωπον ζωντανόν.

Ἡ βύρα ἡμιανοιχθεῖσα αἶφνης, διέκοψε τὸν λόγον τοῦ τελωνικοῦ φύλακος.

Ὁ Μαλεσκώτ, εὐρίσκειτο ἤδη εἰς τὸ κατώφλιον τῆς καλύψης, μὲ τὸ φλασκίον εἰς τὸν λαιμὸν καὶ τὸ σχοινίον τυλιγμένον ὑπὸ τὸν βραχίονά του.

— Καὶ ἂν ὁ ἄνθρωπος ἦναι νεκρός; ἠρώτησε.

— Θὰ λάβῃς τὰ ἥμισυ, ἀπεκρίθη ὁ φύλαξ εἰς ἄκρον ἐκπλαγῆς διὰ τὴν κτηνώδη ἀπάθειαν τοῦ ἀλιέως.

— Καὶ ἂν δὲν φέρῃ τίποτε; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ Μαλεσκώτ.

— Ὁ Θεὸς, ἄνθρωπε, νὰ σὲ συγχωρήσῃ διὰ τὴν τῆσιν σου σκληρότητα. Ἄν δὲν φέρῃ τίποτε, θὰ λάβῃς ἐν τάλληρον διὰ τὸν κόπον σου.

— Καλὰ! εἶπεν ὁ Μαλεσκώτ, καὶ ἔκαμιν ἐν βῆμα διὰ νὰ ἐξέλθῃ. Ἀλλὰ σκεφθεὶς πάλιν,

— Διὰ καθε ἑναντίον, φέρε τὸ τάλληρον, Σολέηλ.

— Ὅταν ἐπιστρέψῃς, σὲ...

— Τώρα!... θὰ τὸ φέρῃς ἢ ὄχι;

Ὁ τελωνικὸς φύλαξ ἔβαλε τὸ νόμισμα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀλιέως, χωρὶς νὰ κρύψῃ πλέον τὴν ἀναγκηστικὴν του, διότι εἶχεν ἀγοράσει τὸ δικαίωμα τοῦ διατάττειν.

— Ἐμπρὸς τώρα! εἶπεν.

Ὁ Μαλεσκώτ ὠρμησεν ὡς ἀστραπή.

Τὴν προτεραίαν τῆς ἡμέρας ταύτης μετὰ τὴν μεσημβρίαν, μικρὰ τις λέμβος ἄνευ καταστρώματος, κεκρυμμένη ἕως τότε ὀπισθεν ἐξοχῆς τινος τῆς παραλίας, ὠφελήθεισα τῇ πυκνῇ ὀμίχλῃ, ἥτις αἶφνης εἶχε καλύψει τὸν αἰγιαλὸν, ἤρε τὴν ἀγκυρὰν, καὶ μ' ὄλην τὴν ἀγριότητα τῆς θαλάσσης, ἤνοιξε τὰ ἱστία καὶ διεύθυνθη πρὸς τὴν νῆσον Ἰερτέυ.

Τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν συνέβη ἡ παρούσα ἱστορία αἱ λαβραῖαι αὗται ἀναχωρήσεις ἦσαν συνήθειαι. Πολλοὶ μετανάστευον εἰς Βρετανίαν, οἱ δὲ εὐγενεῖς φυγάδες ἐλάγον τὰς γειτονικὰς παραλίας τῆς Μαχλοδίου-πόλεως, ὡς τὸ μᾶλλον κατὰλληλον καὶ ἥττον ἐπικίνδυνον μέρος εἰς ἀναχώρησιν. Ναὶ μὲν εἰς τὰ παράλια ταῦτα ἐστάθμευε φρουρὰ τελωνικῶν κατασκόπων, ἀλλὰ τὰ πλοίαρια ἐκρύπτοντο μεταξὺ τῶν ἀπέριων βράχων ὅπου εὐρίσκονται τῶσι ἀγνωστοὶ λιμένες καὶ ὄρμοι.

Ἡ λέμβος, ἥτις, ὡς εἶπομεν, εἶχεν ἀναχωρήσει βοήθουμένη ὑπὸ τῆς ὀμίχλης, ἔφερεν ἓνα μόνον ἐπιβάτην, νέον εἰκοσιν ἕως εἰκοσι δύο ἐτῶν.

Ὁ μαρκέσιος Σαιν-Λουάν δὲν εἶχεν ἀποφασίσαι μὲ

εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν πατρίον γῆν. Ὁ πατὴρ του, ἀποθανὼν πρὸ ὀλίγου, εἶχε προῖδῃ ἀπὸ πολλοῦ τὰς περιστάσεις τοῦ 1789 ἔτους, καὶ ἔσπευσε διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον νὰ μεταβιβάσῃ τὴν περιουσίαν του εἰς χρήματα. Ὁ δὲ νέος μαρκέσιος, κύριος μεγάλων κεφαλαίων, καὶ ὅλως ἀφωσιωμένος εἰς τὴν βασιλικὴν μερίδα, ἀφιερῶθη ψυχῇ καὶ αἵματι εἰς τὸν Κ. Ρουαρή (Rouarie). Εἶχε βοηθήσει ἀπορικῶς καὶ χρηματικῶς τὸν Βρετανὸν συννομότην ἄλλ' ἀπὸ ἀπαξ, ἡ μὲν συννομοσύνη δὲν ἐτελεσφόρησεν, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῆς ἀπελάνου, ὁ νέος μαρκέσιος Σαιν-Λουάν ἐνόμισεν ἑαυτὸν ἀπληλαγμένον παντὸς δεσμοῦ. Ἐμέτρησε μὲ ἀμφοδότητον βλέμμα τὰς δυνάμεις τῶν ἐν Βρετανίᾳ βασιλικῶν εἶδεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀκολουθήσῃσιν αἱ εὐγενεῖς λογικὸν τι σύστημα ὑπερασπίσεως, διότι ἀντὶ νὰ ἐνεργήσῃσιν ὁμορρόνως καὶ μὲ ὁμόνοιαν, διεφίλονεῖσκον πρὸς ἀλλήλους· εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης, πρὶος θὰ κάμῃ τὴν πρῶτον βῆμα, φροντίζοντες μόνον διὰ παιδαριώδεις διακρίσεις καὶ ζητοῦντες δι' ἀρχηγόν, ὅχι τὸν ἱκανώτερον, ἀλλὰ τὸν καὶ ῥιπτερόν ἐγγενη. Ὁ κύριος τοῦ μαρκεσίου ἦτο πλησίον τῆς παραλίας· ἔβαλε λοιπὸν ἐντὸς μικροῦ κιβωτίου ὅ,τι τὸ ἔμενεν ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς του, καὶ ἔφθασε μόνος εἰς τὸ μέρος ὅθεν ἤθελε νὰ ἐπιβίβασθῃ.

Ἡ τρικυμία τὸν κατέλαβεν ὅτε ἀπείχε λεύγας τινὰς μόλις ἀπὸ τῶν μικρῶν ὀρμῶν τοῦ Ῥοθενέφ· μετ' οὐ πολὺ ἡ λέμβος δὲν ὑπέκυψε πλέον εἰς τὸ πηδάλιον, καὶ τὴν αὐτὴν σχεδὸν ὥραν καταποντίσθη. Ὅλοι οἱ ναῦται ἐπνίγησαν· ἀλλ' ὁ μαρκέσιος, ἀριστὸς κολυμβητής, ἔμεινεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης μέχρι τῆς νυκτός, κράζων καὶ ζητῶν βοήθειαν· καὶ κατόρθωσε, μετὰ ἀνηκούστους ἀγῶνας, νὰ φθάσῃ εἰς ὄψαλόν τινα μακρὰν παλὺ τῆς παραλίας. Ἀποκατωμένος, ἔξω φρενῶν σχεδόν, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ βράχου, καὶ κράζων ἰσχυρῶς ἀπεκαυμήθη, τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐστρευσμένην ἐπὶ τοῦ μικροῦ κιβωτίου, τὸ ὅποιον δὲν εἶχεν ἐγκαταλείψει.

Ὅλα ταῦτα συνέβησαν μίαν ὥραν περίπου πρὶν ὁ Μαλεσκώτ ῥιφθῇ εἰς τὴν θαλάσσαν. Ὅταν ὁ ἀλιεύς ἐγνώρισεν ἀπὸ τῶν τελωνικῶν φύλακα, ὁ τελευταῖος οὗτος τῷ ἔδειξε ποῖαν διεύθυνσιν ὥραιο νὰ λάβῃ, διότι αἱ φωναὶ πλέον δὲν ἤκούοντο.

— Τρεῖς λεύγας μακρὰν τοῦ φρουρίου τῆς Κονγής· τρία τέταρτα λεύγας ἀπὸ ἐδῶ, τῷ εἶχεν εἰπῇ ὁ ἀγαθὸς φύλαξ.

Ὁ Μαλεσκώτ ἠκαλύφθη ἀδιστακτικῶς τὴν ὁδὸν ταύτην ἀλλάσων δρόμον ὅσας ἐπιτηδίαζεν εἰς σκοπέλους· ὁ ἀλιεύς ἐξήσκει θαυμασίως τὴν τέχνην του· δὲ ὅτι ἡ θάλασσα καὶ αὐτὸς ἐγνώριζον ἐντελῶς ἀλλήλους. Ὁ τελωνικὸς φύλαξ εἶχεν εἰπεῖ, ὅτι τὸ νὰ κάμῃ ἡμίσειαν ὥραν ὁ Μαλεσκώτ εἰς τὴν θαλάσσαν, ἐν καιρῷ τρικυμίας, ἦτο δι' αὐτὸν ἀσήμενον πρᾶγμα. Καὶ φρόντι ὀλίγην ὥραν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν του, μ' ὄλην τὴν αὐξάνουσαν πλημμύραν καὶ τὴν τρομερὰν δύναμιν τοῦ κύματος, ὁ Μαλεσκώτ εὐρίσκειτο πλησίον τοῦ διωρισμένου μέρους.

Ἐστάθη κατέτωρ ἐπὶ τοῦ ὕδατος, διερευνῶν

ὅλην τὴν περίεξ αὐτοῦ ἄπειρον ἔκτασιν, διὰ νὰ ἴδῃ ἂν κανέν σῶμα ἐφαίνετο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν· ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνακαλύψῃ.

Μεθ' ἡμίσειαν ὥραν συντόνου ἐξετάσεως, οὐδένα ναυαγὸν, ζῶντα ἢ νεκρὸν εὗρεν· ἐκυλύμδα τότε πολὺ πλησίον τῆς ὑφάλου, καὶ ἀφῆκε φωνὴν ὀξύτατην ἣ τις βεβαίως θὰ κατετρόμαξε τὸν ἐντιμὸν τελωνικὸν φύλακα ἐντὸς τῆς σκοπιᾶς του.

Καὶ εὐθὺς ἀνθρώπος τις ἀνωρθώθη ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ βράχου.

— Καλὰ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μαλεσκώτ, καλὰ! θὰ σφουγγίσωμεν καὶ τὰς δέκα ὀκτώ!... δέκα ὀκτὼ λίρας! δηλαδὴ μίαν κατάστασιν!... Ἐ! σὺ ὅπρὸ τὴν ὑφάλον!

— Ἐ! ἀπήντησεν ὁ ἐπὶ τῆς ὑφάλου ὄρθιος ἄνθρωπος.

— Μόνος εἶσαι;

— Μόνος.

— Ἄ! ἓνας μόνον! ἀξιώλογα! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μαλεσκώτ. Ἀκουσε, παλληκάρι μου, προσέθεσε μεγαλοφώνως, παῖξε καὶ τὰ χέρια σου καὶ τὰ πόδια σου, ἂν ἡξεύρης νὰ κολυμβήσῃς· εἰδεμὴ, ἔχω τὸ σχοινί μου καὶ σὲ τραβῶ σιγὰ σιγὰ.

— Καταβαίνει ἡ θάλασσα; ἠρώτησεν ὁ ἄγνωστος.

— Ἦμπορεῖ νὰ ᾔῃαι μεσάνυκτα τώρα, σύντεκνε; περὶ τὰς τρεῖς, ἡ θάλασσα θὰ γίνῃ ὅπως λέγεις.

Ἐκφρασις δυσαρσεχείας διέφυγε τὰ χεῖλη τοῦ ξένου.

— Πόσον εἵναι ἀπὸ ἐδῶ ἕως τὸ παράλιον;

— Σωστὰ τρία τέταρτα λεύγας, σύντεκνε.

Ὁ Μαλεσκώτ παρετήρει μὲ κακότροπον χαρὰν πῶτον ἀποτέλεσμα ἐπέφερον ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου αἰ ἀπαντήσεις του. Μετὰ μικρὰν δὲ σιωπὴν, ὁ τελευταῖος οὗτος ἐσιώπησε μὲ ψυχικὴν ἀθυμίαν.

— Εἶμαι πολὺ κουρασμένος, καὶ οὔτε τὸν μισὸν δρόμον θὰ ἠμπορέσω νὰ κάμω. Εἰπέ με, σύντεκνε, ὁ βράχος εἶ ἔχει μετὰ τὴν πηλημύραν;

— Μετὰ μίαν ὥραν ἐν βρῆκιον θὰ ἠμπορέτῃ νὰ περάσῃ ἀνωθέν του χωρὶς νὰ τὸν ἐγγίσῃ. Ἀλλὰ τί διὰβολὸν κάμεις ἐπὶ αὐτοῦ; Καθὼς βλέπω, δὲν ἡξεύρεις νὰ κολυμβήσῃς. Πάρε τὸ σχοινίον μου καὶ τυλίξέ το τριγύρω σου. . . .

— Τί νὰ κάμω; ἐπιθύρυσεν ὁ ἄγνωστος, βαθέως σκεπτόμενος κατὰ τὸ φαινόμενον.

— Δὲν τὸν συμφέρει φαίνεται τὸν φίλον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ βεθενέφ, ὅπου ὑπάρχει ταχυδρομεῖον. εἶπεν ὁ Μαλεσκώτ κατ' ἰδίαν. Μετὰ μικρὰν δὲ σιωπὴν.

— Ἐλα! θὰ καταβῇς; ἀνέκραξεν ἀνυπομόνως, ἡξεύρεις ὅτι καλλήτερά εἶχα νὰ ᾔμουν εἰς τὸ κρεβάτι μου, παρά ἐδῶ;

Ὁ ναυαγὴς ὅστις, ὡς τὸ ἐμάντευσε βεβαίως ὁ ἀναγνώστης, ἦτο ὁ μαρκέσιος Σαίντ-Ζουάν, ἔκαμε βήματα τινα πρὸς τὰ πρόσω, καὶ ἐπειτα ἐστάθη δι-
στάζων ἀκόμη.

— Νὰ ἡξεύρες, ἄνθρωπε, τί στενοχωρίαν ἔχω! εἶπε· ἔχω ἐδῶ ἐν κιβώτιον μεγάλης ἀξίας καὶ πολὺ βαρὺ· δυστυχῶς ἂν ἦμην μόνος, μία λεύγα κολυμ-

βήματος δὲν ἦτο τίποτε δι' ἐμέ· κολυμβῶ καθὼς δὲν εἶδα κανένα νὰ κολυμβᾷ. Ἀλλ' εἶναι τώρα τέσσαρες ὥραι ἀφοῦ εἶμαι εἰς τὸ νερόν, φορτωμένος τὸ κιβώτιόν μου. Θέλεις νὰ με βοηθήσῃς, νὰ σηκώσωμεν ὁ καθείς τὸ ἥμισυ τοῦ βάρους του.

— Διὰβολε! τέσσαρες ὥραι, νόστιμος εἶσαι; εἶπεν ὁ ἄλιεὺς, ἐκπλαγεὶς πρὸ πάντων δὲ τὰς λέξεις ταύτας, αἵτινες προσέβαλλον τὴν περὶ τὸ κολυμβᾶν φιλοτιμίαν του. Δὲν με βλέπεις ἐμέ, ἐμέ τὸν Μαλεσκώτ; Δὲν ἤκουσές ποτε νὰ ἀναφέρουν τὸ ὄνομά μου;

— Τῶνόντι, εἶπεν ὁ μαρκέσιος, ἀνακαλέσας τὰς ἀναμνήσεις του· τίμιος, πτωχὸς καὶ εὐσπλαγχνὸς ἄνθρωπος. . . Ὡ! ἐτῶθην! ἐσώθην, θεέ μου! θὰ πιάσῃς λοιπὸν τὸ ἥμισυ τοῦ κιβωτίου;

— Δόσέ με το ὅλο, ἔλα, σύντεκνε· ἂν ᾔῃαι τέσσαρες ὥραι ἀφοῦ εἶσαι εἰς τὴν θάλασσαν· ἀρκετὴ ὥρα εἶναι.

Ὁ μαρκέσιος ἐτυλλογίσθη ἐπὶ μικρόν.

— Αὐτὸ τὸ κιβώτιον καὶ ἐγὼ, δὲν θὰ χωρισθῶμεν ποτέ, εἶπε. Δέχνητι τὴν συμφωνίαν ὅπως σὲ τὴν προτείνω· διὰ τὸν κόπον σου, θὰ πάρῃς πενήντα λουδοβίκεια, ἅμα ἐξέλθωμεν εἰς τὴν ξηράν.

— Πενήντα, εἶπεν; πενήντα λουδοβίκεια, ἔ! Ὡ! ἀλλὰ . . . ὦ! ἀλλὰ . . . φέρε το! φέρε το! πρέπει λοιπὸν νὰ ᾔῃαι ὅλου τοῦ κόσμου τὸ χρυσίον εἰς αὐτὸ τὸ κιβώτιον!

— Ὑπάρχουν πρὸ πάντων ἔγγραφα μεγάλης σπουδαιότητος. Λέγεσαι λοιπὸν;

— Ἄν δέχωμαι, λέγεις! Δέχομαι καὶ ἐγγυῶμαι καὶ διὰ σὲ καὶ διὰ τὸ κιβώτιον.

Τὸ κιβώτιον ἦτο τῶνόντι βαρὺ· ἀλλὰ μ' ὅλον τὸ βάρος του, ὁ μαρκέσιος ἐπροχώρει ἐν σιωπῇ χωρὶς θόρυβον, τὸσον ὥστε ὁ ἄλιεὺς ἐδυσκολεύετο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ δὲ Μαλεσκώτ ἐτυλλογίζετο.

Τὸ νὰ εἰπωμεν ὁποῖα ἀπαίσεις ἰδίαι ἀνέβαινον εἰς τὴν καρδίαν του, μὲ πόσῃ ψυχρότητι ἐσκέφθη νὰ πράξῃ ἔγκλημα, καὶ μὲ πόσῃ θηριώδη λύτσαν κατεδίωξε τὸν σκοπὸν τοῦ αὐτοῦ, δὲν ἤλελε μόνον εἶσθαι δύσκολον εἶναι καὶ ἀνωφελὲς καὶ ἐπίπονον. Ὁ ἀναγνώστης ἔχει ἀρκετὴν ὀξύδερκειαν διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὰς δύο ταύτας ἀλληλενδέτους σκέψεις τὰς ὁποίας τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ ἄλιεὺς ἔκαμεν. «ἔχω ἐδῶ ἓνα θησαυρὸν, ὅστις δύναται νὰ με κάμῃ πλούσιον εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν· καὶ πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ γίνῃ ὁ θησαυρὸς αὐτὸς ἰδικός μου.»

Ἀφοῦ παρήλθεν ἐν τέταρτον, ὁ Μαλεσκώτ, ὅστις ἀνεπαισίητως εἶχε μεταβάλλει ὁδὸν, διὰ νὰ λάβῃ διεύθυνσιν παράλληλον σχεδὸν μὲ τὴν παραλίαν, ἤκουσε συχνότεραν καὶ μᾶλλον βεβιασμένην τὴν ἀναπνοὴν τοῦ μαρκεσίου.

Ἡσθάνθη ὅτι τὸ κιβώτιον ὅλον ἐξάρυνε. Τὴν στιγμὴν ταύτην, τὸ κακούρηγμα ἦτο ἤδη ἀποφασισμένον. Προσασισθεὶς ὅτι ἠσθάνετο πόνον εἰς τὸν ἓνα τῶν κολυμβῶντων βραχιόνων του, παρτάλεσε τὸν συνοδοιπόρον του ν' ἀλλάξῃ θέσιν, διὰ νὰ ἀναπαυτῇ ὀλίγον τὸ πάσχον μέλος, καὶ νὰ κολυμβήσῃ διὰ τοῦ ἐτέρου βραχίονος. Ὁ μαρκέσιος, μὴ συλλαβὼν τὴν ἐλαχίστην

ὕπνοιον συγκατετέθη εὐχαρίστως, εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Μαλεσκώτ, καθόσον ἐμελλε νὰ ἐνασχολεθῇ καὶ αὐτός ὁ ἴδιος. Ὁ δὲ Μαλεσκώτ, κρατῶν πάντοτε τὸ κιθώτιον, προώδευσε, καὶ καθ' ἣν στιγμήν οἱ πόδες του ἤγγιζον τὴν κεφαλὴν τοῦ ἄλλου, κατέρρεε τόσον ἐπιτήδειον καὶ βίαιον λάκτισμα, ὥστε ἡ πτέρνα τοῦ ποδός του, κτυπήσασα καθ' εὐθείαν τὸ μέτωπον τοῦ ὑμῆκτός του, τὸ ἀπειμάκρυνεν ἀμέσως ἀπ' αὐτοῦ.

Ἐνῶ δὲ ὁ μαρκέσιος ἐδυθίζετο εἰς τὸ ὕδωρ, ὁ Μαλεσκώτ, ἀνέλαθεν ὅλας τὰς δυνάμεις του, καὶ ἀπεμακρύνθη μετ' ὀργῆς.

Ἐντοσούτω ὁ Σαϊντ-Ζουὰν ὀλίγον ἐτρόμαξε διὰ τὸ κτύπημα. Ἐπανήλθε μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ ὤρμησε πρὸς καταδίωξιν τοῦ φυγάδος.

Ἡ καταιγὶς ἐμυκάτο τότε σφοδρῶς, ὁ δὲ μαρκέσιος, βοηθούμενος ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀστραπῶν, ἐδυνήθη νὰ ἴδῃ τὸν Μαλεσκώτ φεύγοντα μακράν.

Ὁ τελευταῖος οὗτος ἐκολύμβη μετ' ἐπελυσίαν. Ἐνίοτε δὲ ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔβλεπε λυσσῶν ὅτι ὁ ἀντίπαλός του ὅλονεν προώδευε. Τὸ κιθώτιον ἐδράδυνε τὸν δρόμον του. Ἄν ὁ ἀντίπαλός του τὸν ἐφθάρει, ἐπρεπε νὰ τὸ ἀφήσῃ ἢ νὰ χαθῇ ἐπ' ὀπίσθῳ ὅμως τὸν θάνατον παρὰ νὰ στερηθῇ τὸν πολυτίμον θησαυρόν. Ἡ μόνη ἐλπίς, ἥτις τῷ ἔμελλεν ἦτο, νὰ εὕρῃ βράχον τινα ὅπου νὰ ἐναποθέσῃ πρὸς στιγμήν τὸ φορτίον του, νὰ στραφῇ μετὰ ταῦτα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Ἀλλ' ὁ τελευταῖος οὗτος ἐπροχώρει ἀδιακόπως· μόλις ἀπεῖχεν ἤδη τοῦ Μαλεσκώτ πενήκοντα ὀργυῖας, καὶ ἡ πλησιέστερα ὕψαλος ἦτο διακοσίας περίπου μακράν. Ὁ Μαλεσκώτ ἐν τούτῳ τὴν ἐφθασε, τὴν περιῆλθε ταχέως, καὶ ἐγένετο ἄφαντος· μετ' ὀλίγον δὲ τὸν εἶδεν ὁ ἀντίπαλός του ἐκπληκτός, ἐπιστρέφοντα αὐτοβελήτως πρὸς συναπάντησιν του.

Μετὰ τεσσάρων ἢ πέντε ὀργυγιῶν διάπλου, ἐπλησίασαν ἀμφοτέρω ἀλλήλους.

Τότε ἤρχισε μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων πάλιν τρομερά, πάλιν τοιαύτη, ὅποιαν οὐδεὶς εἶδε ποτε οὔτε δύναται νὰ διηγήσῃ. Ἡ τρικυμία, ἀκμάζουσα τότε, ἐμυκάτο περὶ τοὺς δύο τούτους ἀνθρώπους, περὶ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα ὄντα τὰ ὅποια ἡ πείλει πανταχόθεν καταστροφὴν, καὶ ἕκαστον κύμα ἐδύνατο νὰ ρίψῃ νεκρὰ εἰς ἀπότομόν τινα ὕψαλον. Ἀλλ' ἐν τούτῳ ἀμέριμνοι καὶ οἱ δύο διὰ τὴν τρομερὰν σκηνὴν, προσπαθοῦσιν ὅχι νὰ ἐνώσωσι τοὺς ἀδυνάτους ἀγῶνάς των κατὰ τοῦ ἰσχυροῦ ἀντιπάλου, ἀλλὰ νὰ ἀφαιρέσωσιν ὁ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἄλλου.

Ὁ μαρκέσιος δὲν εἶχεν ἰδεῖ ὅτι ὁ Μαλεσκώτ εἶχεν ἐναποθέσει εἰς τὴν ὕψαλον τὸ κιθώτιον· ἐνόμιζε λοιπὸν ὅτι ὁ προσβάλων αὐτόν, θὰ μετεχειρίζετο τὸν ἕνα τῶν βραχιόνων του. Ὅτε δὲ ἐπλησίασεν ἀνεπήδησε ἐξω τοῦ ὕδατος, θέλων νὰ πέσῃ μετὰ τὰς χεῖρας ἡνωμένας κατὰ τῆς ῥάχως τοῦ ἀντιπάλου του. Ὁ ἀλιεύς ὅμως τὸν εἶδεν ἐρχόμενον, καὶ καθ' ἣν ὥραν ὁ μαρκέσιος ἐδυθίζετο κατ' αὐτοῦ μετ' ὅλον τὸ βάρος τοῦ σώματός του, ὁ Μαλεσκώτ τὸν ἀπέφυγε βυθισθεὶς αἰφνης ὑπὸ τὸ ὕδωρ, τὸν ἤρπασεν ἐκ τοῦ λαί-

μοῦ καὶ ἐπροσπάθησε νὰ τὸν πνίξῃ ὑπὸ τὸ ὕδωρ. Ἀλλὰ κίνημα σπαρτωδικὸν καὶ ἀπηλπισμένον τὸν ἐμπόδισε νὰ ἐπιτύχῃ, καὶ ἀμφοτέρω ἐπανήλθον ἀσθμαίνοντες εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος.

Ὅσῳκις ὁ Σαϊντ-Ζουὰν ἐλάμβανε καλλητέραν ἀμυντικὴν θέσιν, ἡ πάλιν ἦτο ἄνισος· διότι ὁ Μαλεσκώτ ἦτο μὲν ῥωμαλέωτερος καὶ ὀλιγώτερον κεκοπιακός, ὁ ἄλλος ὅμως ἦτο ἀναντιρρήτως ἐπιτηδειώτερος καλυμνητής. Μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ὁ Μαλεσκώτ εἶχε πάθει ἀσχετὰ ἐκ μέρους τοῦ ἀντιπάλου του, καὶ ἦτο κατεπτοημένος· ὥστε ἔβλεπε μετ' ἀπελυσίαν καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὸν θησαυρόν του ἔξαφνιζόμενα.

Ἀλλὰ τοιοῦτο δὲν ἦτο τὸ πεπρωμένον του. Ἐνῶ τὸ πνεῦμά του ἐκυριεύετο ὑπὸ λυσσῶδους παραφροσύνης, ὁ δάκτυλός του ἤγγισε τυχαίως τὸ σχοινίον ὅπερ εἶχε τυλίξει περίξ τῶν πλευρῶν του. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ κακουργήματος ἐφάνη ἀμέσως εἰς αὐτόν· ἀφρευκτός· τὸ σχοινίον τοῦτο ἐμελλε νὰ γίνῃ ὄργανον δολοφονίας. Ἀναλαβὼν ὅλας τὰς δυνάμεις του, ἐδυθίσθη, ἐστρεψε τὸ σχοινίον εἰς τρεῖς γύρους, καὶ ἔκαμεν εἰς τὴν ἄκρην χονδρὸν καὶ σφιγκτὰ δεδεμένον κόμβον· ἐπανήλθεν ἔπειτα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ ἐπερίμενε χωρὶς νὰ κινήσῃ νέαν προσβολὴν ἐκ μέρους τοῦ ἀντιπάλου του. Ὁ μαρκέσιος, ἐννοήσας ὅτι ἐφθασεν ἡ στιγμή διὰ νὰ στείλῃ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον τὸν ἐχθρόν, ἐκινήθη ἐμπρὸς καὶ ὤρμησε κατὰ τοῦ ἀλιεύς μετ' τρομερὰν λύσσαν. Ὁ Μαλεσκώτ ἐκτύπησε τότε. . . Ἡ κἀνναθὶς βραχεῖσα, εἶχε γίνῃ βαρεῖα καὶ σκληροτάτη, ὥστε ὁ μαρκέσιος ἐμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ δευτερόλεπτά τινα.

Τὴν τελευταίαν αὐτὴν ὥραν, ἀστραπὴ διέσχισε τὸ νέφος· ὁ δολοφόνος ἐδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ κατὰ πρόσωπον τὸ θῦμά του. Καὶ ἀρεῖς φωνὴν ἀγρίου θηριόμβου ἐκίνησεν ἐκ νέου τὸ ῥόπαλόν του καὶ κατέρρεε καὶ δεῦτερον κτύπημα. Ὁ δυστυχὴς Σαϊντ-Ζουὰν ἐγένετο ἄφαντος ὑπὸ τὰ κύματα.

— Καλὰ! εἶπεν ὁ ἀλιεύς, μᾶς ἔκαμε καὶ τὸν καλυμνητήν!

Καὶ ἀμέσως διευθύνθη πρὸς τὴν ὕψαλον ὅπου εἶχεν ἐναποθέσει τὸν θησαυρόν του. Φθὰς δὲ εἰς τὸ παράλιον, εἶσθε τὸ κιθώτιον εἰς τὴν ἄμμον, καὶ μετέβη εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχε χωρισθῇ ἀπὸ τὸν τελωνικὸν φύλακα. Ὁ τελευταῖος οὗτος τὸν περιέμενεν ἀνυπομόνως.

— Λοιπὸν, Μαλεσκώτ, εἶπε, μόνις;

— Ἐνας ἄνθρωπος δὲν ἤμπορεῖ νὰ σώσῃ ὅλους ὅσοι εἶναι ἀποθαμένοι. Δὲν ἦνρα κανένα, σύντεκνε Σολέηλ.

— Οἱ δυστυχεῖς! . . . Καλὴν νύκταν, Μαλεσκώτ. Ἐκάμαμεν ὅ,τι ἐδυνάμεθα.

Τὴν ἐπαύριον, πρὶν ἀνατεῖλλῃ ἡ ἡμέρα, ὁ Μαλεσκώτ ἐγένετο ἄφαντος ἐγκαταλείψας τὴν γυναῖκα καὶ τὸ τέκνον του. Ἐκτοτε, οὐδεὶς ἀνέφερε τι πλέον περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν Μακλοβιούπολιν.

Μεταφέρομεν ἤδη τὸν ἀναγνώστην εἰς Λονδὸνον, εἰς μεγαλοπραπὲς τι ξενοδοχεῖον τοῦ Πῶλ-Μῶλ. Δέκα ἔτη παρήλθον ἀφ' ἧς ἐποχῆς συνέβησαν τὰ ἀνω-

τέρω περιγραφέντα. Ἐξηπλωμένος ἐπὶ πολυτελοῦς ἀνακλίντρον σωματώδης τις ἄνθρωπος, ἐκάπνιζε πλησίον του ἔχων μεγάλου ποτήριον μὲ οἶνόπνευμα, φέρων λεπτότατον νυκτικὸν ἔνδυμα, καὶ πέδιλα ἄζια σουλτάνου τῆς Χαλιμᾶς, τὰ ὅποια ἐστήριζεν ἐπὶ ἐστίας μεγαλοπρεποῦς. Τὰ πάντα, εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου εὐρίσκαμεν τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ἀνήγγειλον πολυτέλειαν καὶ πλοῦτον. Ὁ ἀναγνώστης ἐννοεῖ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὗτος, μὲ ὅλην τὴν βραχεῖαν καπνοσύριγγά του καὶ τὸ βάνηυσον πρόσωπόν του, ἦτο μέγας τις κύριος. Ἦτο Γάλλος μετανάστης, ὁ Κύριος μαρκέσιος Σαίντ-Ζουάν, τελευταῖος γόνος πλουσίας οἰκογενείας, ὅστις πολλάκις ἐσυγγένευσε μὲ τὸ δουκικὸν αἷμα τῆς Βρετανίας.

Μετὰ τὴν μὲ τὸν τελωνικὸν ὑπάλληλον συνδιάλεξίν του, ὁ Μαλεσκώτ, (ὁ ἀναγνώστης ἐνόησεν, ὅτι ὁ εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς ξενοδογεῖον τοῦ Πόλ-Μωλ καταλύων, ἦτον ὁ ἀλιεὺς Μακκλαδισιπόλεως) ἐξέβαψε τὸ κιώτιον, καὶ χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ καὶ εἰς τὴν καλύβην του, ἐκρύβη εἰς τοὺς βράχους ἑωσὸς ἀνέταλιν ἡ ἡμέρα. Τότε ἤνοιξε τὸν θησαυρόν του· τὸ κιώτιον περιείχεν ἑν διαβατήριον καὶ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα ἔγγραφα ἐπικυροῦντα, ὅτι ὁ κομιστὴς ἦτο ὁ μαρκέσιος Σαίντ-Ζουάν, μεγάλην ποσότητα συναλμακτικῶν εἰς βάρος διαφόρων καταστημάτων τοῦ Λονδίνου, καὶ χρυσόν. Ὅτε ὁ Μαλεσκώτ εἶδεν ὅλα ταῦτα, παρ' ὀλίγον νὰ γίνῃ παράφρων.

Ἀλλ' ἐπελθούσης τῆς νυκτός, ὁ πυρετός του κατεπραίνθη καὶ ἀνέλαθεν. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὑπῆγε λοιπὸν κατ' εὐθείαν εἰς ἀπόκεντρόν τι μέρος ἐκ τῶν γνωστῶν εἰς αὐτόν, ὅπου ἐκρύπτοντο οἱ λαθρέμποροι. Ἡ συμφωνία διὰ τὸν διάπλουν του ἐγένετο ἀμέσως· ὁ Μαλεσκώτ ἐπεριτύλιξε τὸ κιώτιον εἰς τὰ ῥάκη τοῦ ἐργατικοῦ ἐπανωφορίου του· ἐπράτεινε νὰ κερδήσῃ τὸν ταθλόρ του, νὰ ἐργασθῇ δηλαδή ὡς ναύτης κατὰ τὸν διάπλουν. Εἰς Σουθαμπτώνα, παρ' ὀλίγον νὰ ἀνακαλυφθῇ· ἀλλὰ παρελθόντος τούτου τοῦ κινδύνου, δὲν εἶχε πλέον κανένα φόβον. Μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνός, διευδύνθη εἰς Λονδίνον συνοδίαν ἔχων πρίγκηπος, αὐτὸς ὅστις εἶχεν εἰσέλθει εἰς Σουθαμπτώνα μὲ πενιχρὰ ῥάκη κρατῶν ὑπὸ μάλης τὸ κιώτιόν του. Ἀλλὰ τὸ μαγικὸν τοῦτο κιώτιον περιέκλειε τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν τύχην. Ἐπληρώθη εἰς Λονδίνον τὰ συναλλάγματα του καὶ εὗρεται κύριος πολλῶν ἑκατομμυρίων.

Τότε ἤρχισε νὰ κατασθαινῇ ὁρμητικῶς τὴν κατωφέρειαν τοῦ νέου βίου του. Ἐδίδοε συμπόσια, ἐπαίξε χαρτία, ἐσύχναζεν εἰς τὰ θέατρα, ἐνὶ λόγῳ ἐπεδότην εἰς πᾶν εἶδος πολυτελείας καὶ σπατάλης, καταπλήσων οὕτω τὸν κόσμον.

Ἐκτὸς τούτου, διὰ νὰ μὴ μένῃ ἀργός, ἔγινε μέλος μεγάλου ἀριθμοῦ ἐταιριῶν, πᾶν τῆς ἐγκρατείας, τῆς εὐεργεσίας καὶ λοιπῶν, καὶ πολλῶν ἄλλων συνεδρίων. Ἦτο τότε ἡ ἀρχὴ τῆς αὐτοκρατορίας, ἡ δὲ μυθολογία, διαβαίνουσα τὸν πορθμὸν καθὼς τότε ἐν Γαλλίᾳ ἔλεγον, μὲ ὅλον τὸν τῆς ξηρᾶς ἀποκλεισμόν, ἤλθε νὰ ἐπιβάλλῃ τὰ ἐπιτετηδευμένα ἐπιθετα αὐτῆς εἰς ὅλα ταῦτα τὰ συνέδρια. Οἱ μὲν ὠνομάζοντο κέν-

ταυροί, οἱ δὲ κολυμβήται, φῶκες, καὶ οἱ οἶνοπόται, σιληνοί. Ὁ Μαλεσκώτ ἦτο μέτριος κένταυρος· ἀλλ' ἦτο ὑποφερτός σιληνός, καὶ ἀντιρρήτως ὁ βασιλεὺς τῶν φωκῶν. Εἰς τὸ πρῶτον τῶν συνεδρίων τούτων τὸν ἐγλεύαζον τὸν ἐθεώρουν ἀνεξάντλητον μεταλλεῖον μαρῶν στοιχημάτων, καὶ ἐν τούτοις πάντοτε τὸν ἐθήλαζον. Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ δὲν συνέδωκε καὶ εἰς τὸ συνέδριον τῶν κολυμβητῶν. Μὲ τὰ ἴδια προτερήματά του καὶ τὴν ἀπληστείαν διὰ τῆς ὁποίας, ὡς γνωρίζομεν, ἦτο προικισμένος, ἐστοιχημάτιζεν ἀδιακόπως καὶ ποτὲ δὲν ἔχανεν. Αἱ φῶκαι τῷ ἀπέδειδον ὅ,τι οἱ κένταυροί τῷ ἀφῆρουν.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΥ.

Ἐκ τῆς περὶ ἀνατροφῆς τῶν νεωτέρων Ἑλληνικῆς συγγραφῆς τοῦ Κ. Α. Παπαζαφειροπούλου.

—ο—

Πατριωτισμὸς λέγεται ὁ ἐνθέρμος ἐκαῖνος ζῆλος ὃν αἰσθάνονται οἱ ἄνθρωποι διὰ τ' ἀληθῆ συμφέροντα τῆς πατρίδος, καὶ ἀπ' ὃν ἐμψυχονόμενοι συνεισφέρουσιν ὅ,τι δύναται ἕκαστος εἰς αὐτήν.

Οἱ ἀληθεῖς χαρακτῆρες τοῦ φιλοπάτριδος εἶναι τιμὴ σέβας καὶ ὑπακοή πρὸς τοὺς νόμους τῆς πολιτείας, δραστηκὴ συνέργεια τῆς κοινῆς εὐτυχίας καὶ προστασία αὐτῆς καὶ μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν. Καθήμενα λοιπὸν παντὸς τοιούτου πολίτου εἶναι οὐχὶ μόνον ν' ἀποφεύγῃ τὸ βλάπτον τὴν κοινωνίαν, ἥτοι τὰς ἀποστασίας, τὰς προδοσίας, τὰς συνωμοσίας, τὰς διαιρέσεις, τὰς καταχθονίους ραδιουργίας κτλ. ἀλλὰ νὰ κράτῃ καὶ ὅ,τι δύναται νὰ συνεισφέρῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς πατρίδος· τοῦ οἶον ν' ἀγωνίζηται διὰ τὴν παιδείαν τῶν συμπολιτῶν του, νὰ βοηθῇ τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας, νὰ πληρώνῃ ἀσμένως τοὺς φόρους του, νὰ ὑπείκῃ εἰς τοὺς ἀρχοντας του, ν' ἀνακαλυπτῇ τὰς ὠφελίμους ιδέας, νὰ ἐνεργῇ πάντοτε ὅπως καὶ αὐτὸς καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γίνωνται παρὰ πλέον παρ' ὅ,τι εἶναι ἐνάρετοι καὶ τέλος νὰ πολεμῇ τὰς ἀπάτας καὶ τὰς προλήψεις τῶν ὁμοίων του. Ἐκ τούτων λοιπὸν βλέπομεν ὅτι ἡ ἀρετὴ αὕτη εἶναι μεγάλη, διότι περιέχει ἐν ἑαυτῇ τρόπον τινὰ ὅλας τὰς λοιπὰς ἀρετάς, εἶναι τὸ κιώτιον εἰς ὃ κατακλείονται, ἢ καί τις εἰς ἣν ἀναπαύονται, εἶναι ὁ ἥλιος τοῦ παρ' ἡμῶν πλανητικοῦ συστήματος, εἶναι, κατὰ τὸν Σατωδριάνδον, νόμος φυσικὸς ὑποστηριζόμενος διὰ συνεχὸς θαύματος, ἀνευ τοῦ ὁποίου οἱ ἄνθρωποι ἤθελον σπασωρευθῆναι εἰς τὰς εὐκράτους ζώνας καὶ ἀφήσει ἔρημον τὴν λοιπὴν σφαῖραν. Καὶ ὅντως, ἀνευ πατρίδος ὁ ἄνθρωπος θεωρεῖται